



ÄVENTYR PÅ WINDY HILL
BOK 1

Främlingen i skogen



Lois Walfrid Johnson

Lois Walfrid Johnson

FRÄMLINGEN I SKOGEN

Timoteus-Förlag AB
Böcker om Bibeln

© Lois Walfrid Johnsson, 1990

Originalalets titel:
The Disappearing Stranger

Originalförlag:
Bethany House Publishers
USA, 1990

1. Utgåvan:
Normans Förlag / Krokodilen

2. Utgåvan:
© Timoteus-Förlag AB, 2012
54593 Töreboda
www.timoteus-forlag.se

Omslagsbild:
Anders Palmgren

Översättning:
Janne Carlsson

Bearbetning:
Ewa Edén-Modén, 2012

Tryckt i Estland

ISBN 978-91-89414-13-6

Delar i serien:
2 - Lappen i lönnfacket
3 - Skuggan i natten
4 - Fotspår i snön
5 - Timmertjuven
6 - Det mystiska gömstället

KAPITEL 19

”Jag tar första vaktpasset i natt”, sa Anders. Klockan var mycket, och mamma och pappa hade inte kommit tillbaka. Ett av Anders sovrumsfönster vette mot potatiskällaren. ”Kommer du ihåg vår signal?” Kate nickade. ”När du knackar i min vägg är det min tur att sitta vid fönstret till förrådsrummet. Men vad gör vi om främlingen kommer då?”

”Då håller vi oss borta så han inte ser oss”, sa Anders. ”Vi står och spejar en bit bort och försöker skaffa hjälp.”

Kate rös till. ”Hoppas han inte kommer tillbaka i natt.”

Det höll Anders med om. Han bestämde sig också för att låta Lutfisk stanna kvar utomhus. ”Hoppas bara att han inte kommer någon skunk på spåren.”

Innan Kate gick och lade sig tog hon på sig sin gamla, mörka arbetsklänning. Sedan tog hon fram nål och tråd och sydde en ögla som höll ihop ändarna på den trasiga kedjan. Så lät hon halsbandet glida över huvudet och stoppade det innanför klänningen.

Hon låg vaken länge. När Kate tänkte på främlingen i skogen kände hon sig lika rädd som den där första dagen i Spirit Lake skolan. Hon vände och vred sig i sängen och försökte bli av med rädslan. Äntligen somnade hon.

Ett tag efter midnatt vaknade Kate av en lång, ihållande knackning i sovrumsväggen. Tyst som en mus smög hon sig upp och knackade tillbaka. Sedan tassade hon över till förrådsrummet.

I mörkret måste hon ta sig förbi trälådor och sädessäckar som var till vårsådden nästa år. Vid fönstret hade hon precis så bra utsikt som hon behövde. På alla sidor om potatiskällaren låg gårdsplanen öppen. Kom främlingen skulle Kate kunna se honom. Det bästa var att hela området badade i månsken.

Kate ställde sig på knä vid fönstret men hade snart ingen uppfattning om vad klockan kunde vara. När det rörde sig i mörkret undrade hon om hon nickat till. Hon gnuggade sig i ögonen och väntade.

Där var det igen. På andra sidan den smala vägen – mellan sädesmagasinet och hönsgården – delade buskarna sig. En skugga lösgjorde sig från buskagets ännu mörkare skugga. Långsamt blev en mörk gestalt synlig. Utan ett ljud gled den över gräsmattan och korsade sedan vägen. En kort stund smälte den ihop med skuggan från sommarköket och rörde sig sedan vidare. Kate satt på helspänn med hjärtat i halsgropen.

Ljudlöst satte den mörka gestalten kurs på potatiskällaren. På det öppna stället där trädet hade fallit omkull gled den ut i månskenet. Man såg konturerna av en man med skägg, hatt och långt hår.

Snabbt förflyttade Kate sig till väggen utanför Anders rum. Hon knackade till en gång, gjorde ett uppehåll och knackade två gånger till.

Kate snubblade fram genom mörkret på väg mot förrådsrumsdörren och föll framstupa över en låda. Sedan snubblade hon över en sädessäck men kom på fötter igen. Till slut kom hon fram till hallen och dörren till Anders rum. Där knackade hon hårdare. Knack. Uppehåll. Knack, knack.

Inget svar. Hon väntade ett slag och dunkade sedan signalen igen.

Kate vände på klacken, smög nedför trappan och ut genom ytterdörren. Hon var på väg tvärs över altanen när hon plötsligt kom att tänka på Lutfisk. Var höll han hus? Varför skällde han inte?

Med snabba steg sprang hon ljudlöst över gräsmattan till potatiskällaren. Båda dörrarna stod på glänt. Genom springan såg Kate en lykta som stod på jordgolvet. Då och då flyttade mannen sig närmare ljuset. Och visst var det främlingen.

Kate såg hur han lyfte den ena sirapshinken efter den andra och skakade på dem som om han försökte avgöra vilken som var vilken. Hon måste få tag i Anders. Kate började smyga baklänges. Kanske höll han sig utom synhåll. Han ville nog hålla ett betryggande avstånd till främlingen.

Då gnäggade en häst till någonstans bakom ladugården. Kate bestämde sig för att gå dit och titta vad det var och sedan gömma sig.

Tyst smög hon sig bakom potatiskällaren, stannade kvar på gräsmattan och började springa, glad att det var fullmåne. När hon rundat ladygårdsknuten upptäckte hon några hästar och en vagn full av trälådor.

Det klack till i Kate. Bakpå vagnen stod det en stor träkoffert, och den här gången var hon säker på att det inte var mammas utan bara en likadan. I det ögonblicket glömde Kate bort att vara rädd. Hon hade en enda tanke i huvudet. Vad var det i kofferten?

När hon klev upp i vagnen rörde en av hästarna lite på sig. Det gnisslade till i seldonen. Kate blev stel som en pinne. Förutom hästarnas andhämtning var det tyst i kvällsluften. Hon tog sig fram till kofferten mellan alla lådorna. Det satt ett hänglås i beslaget men det var öppet!

Kate tog av hänglåset och lyfte locket på kofferten. Ett svart hål gapade emot henne. Var den tom? Hon kände sig med ens mycket besviken och sköt upp locket lite till. Fullmånens sken återspeglades i något. Hon famlade i mörkret och kände en sirapshink likadan som den hon och Anders hittat i brunnen.

När hon lyfte upp den frustade en av hästarna. Kate stelnade till igen och lyssnade. Den här gången hörde hon ett ljud. Det var någon som kom! Var det främlingen?

Kvickt som ögat släppte hon ner hinken i kofferten, stängde locket och satte tillbaka hänglåset. *Var skulle hon gömma sig?* undrade hon panikslagen. Inga buskar i närheten. Bara plan mark runt vagnen.